

به زبان‌های گیلکی و فارسی

زیتہ، در جهت زنده‌نگاه‌داشتن و معرفی فرهنگ و هویت بومی گیلان و گیلک گام برمی‌دارد و به هیچ کس و هیچ کجا وابسته نیست.

مدیرمسئول: بهنام پوررجب‌زاده

سردبیر: امین حسن‌پور

گروه تحریریه:

جواد صادقی، بهنام پوررجب‌زاده، سارا ثابت، تینا توحیدی و زمانه خوشدل.
با تشکر از سجاد نصرآزاده، نواب فرامین و اشکان جباری.

Zite_zite@yahoo.com

<http://www.varg.ir/file/publication.htm>

درون اسفند نشستیم و دنیا را می‌نگریم!

ترجمه فارسی

باز هم، آفتاب درآمده! بازهم، روزها کشیده می‌شوند و شب‌ها چلانیده! بازهم بازار رفتن‌ها و گریختن از کلاس‌ها شروع شد. بازهم سبزه و باران. جوانه و شاخه‌های درختان. باز هم ماهی قرمز و سیب و سمون و سنجد و هفت‌تا و هفتادتا و هفتصدتا سین. باز هم ما آمدیم. کلی حرف و درد دل و آرزو و امید هم پشت‌سرمان و زیتہ را هم آب و جارو کرده‌ایم که عید برما بتابد.

قاعدتا، الان باید شروع کنیم و به سبک مجریان «صبح‌به‌خیر ایران» نصیحت کنیم که: نوروز دارد می‌رسد! دل‌ها تان روشن! چه خوب است همراه با سال نو، از کینه‌ها دور شویم و غیبه و غیبه و غیبه. اما...

اما، نه مگر ما برخاسته‌ایم که بگوییم: نمی‌خواهیم آن باشیم که قرار است! نه مگر ما خواسته‌ایم که گلدان‌مان را آب دهیم و به انتظار شکفتنش بنشینیم؟! و غمش را بخوریم که: نکند خشک شود! پس پشت‌پا می‌زنیم به هرچه عادت و همیشه، و می‌گوییم:

یونسکو، بیست و یکم فوریه یا همان دوازدهم اسفند را، «روز جهانی زبان مادری» نام‌گذاری و این به احترام حدود شش‌هزار زبان در حال نابودی انجام شده.

شاید این روز (که گذشت) فرصتی بود که به زبان‌مان فکر کنیم. کدام زبان؟ همان که اول بود و دوم شد! همان که حالا نمی‌توانی بگویی زبانت هست یا نیست! هست؟ نیست؟

و به جای توصیه‌های معمول «خانه‌تکانی دل‌ها» و یاد گرفتن از طبیعت، روز جهانی زبان مادری را گرامی می‌داریم و به همراهش عید را هم تبریک می‌گوییم.

بهار گیلان تماشا بسیار دارد.

□

اسفند دورون نیستیم و دنیا به فاندروستن دریم!

سارا ثابت

ایوارده، آفتاب در بامو! ایوارده روزان کیش آمون‌دریدی و شبان فیچالستن دریدی. ایوارده بازار شون و زاکان کیلاسّ جه در شون شروع بیوست. ایوارده سبزه و وارش. زیتہ و دارانّ خال. ایوارده سورخ ماهی و سب و سمون و سنجد و هفت‌تا و هفتادتا و هفتصدتا سین. ایوارده اما بامویم. کلی حرف و درد‌دل و ناجهام امی پوشت‌سر. زیتہ آب و جارو بوکودیم کی عید، امره دتابه.

قاعدتا، هسا وا شروع بوکونیم و «صوب‌به‌خیر ایران» موجریان مانستن نصیحت بوکونیم کی: نوروز کرا فارسه! شیمی دیلان روشن! چی خبه کی تازه سال امره، کینه‌ئنّ جه دورا بیم. غیبه و غیبه و غیبه. اما...

اما نه مگر، امان ویریشتم کی بگیم: نخاییم اونی بیم کی قراره! نه مگر بخاستیم کی امی گولدانه آبا دیدیم و اونه واشکان رافا بئسیم و اون ره غم بوخوریم کی: ایوار خوشکا نیبه. پس لقد زنیم هرچی عادت و همیشه به و گیم:

یونسکو، بیست و یکم فوریه یا هو دوازده اسفنده، «روز جهانی زبان مادری» نام‌بنه و آ‌کاره، حدود شیش‌هزار زبان احترام واسی بوکوده کی نابود بوستن دریدی.

شاید آ‌روز (کی بوگذشت) فرصتی بو کی به امی زبان فکر بوکونیم. کو زبان؟ هونی کی اول بو و دوم بیوست! هونی کی هسا نتانی بگی تی زبان ایسه یا نیه! ایسه؟ نیه؟

به جای «خانه‌تکانی دل‌ها» و طبیعت جه یاد گیفتن و آ‌جور توصیه‌ئن، روز جهانی زبان مادریه گرامی داریم و اون امره، عیده تبریک گیم. گیلان بهار پور تماشا داره.

